

Beste familie, vrienden en bekenden,

Het is al weer voorbij.

Vrijdag j.l mochten Nienke en ik weer behouden thuis komen na een goede reis. De afgelopen dagen stond voor mezelf acclimatiseren centraal. Allereerst wel het weer. 2 weken lang hebben we rond de 30C zon gehad en dan hier in Nederland regen en wind. Daarnaast de weg. Van zandweggetjes en hobbel weggetjes met vele grote gaten naar een zacht wegdek waarop de auto geruisloos rijdt. Tenminste als je de Oekraïense auto's daarbij hoort. Maar ook het eten. Van aardappelsoup, witte macaroni met wat onbetekenend jusje en een draadje kippenvlees naar een bord frites met frikandel en mayo. En natuurlijk voor mezelf de cultuur, van gezellig bij elkaar en met elkaar het werk doen weer hier alleen in mijn huis waar ik ook nog moet bedenken wat ik ga eten. Vooral nog even niet in mijn agenda kijken... Acclimatiseren van de cultuur, ja misschien is dat nog wel het meest. Dat onthaasten, het eenvoudige leven als het gaat over keuzes.

Eenvoudig leven wil overigens niet zeggen makkelijk of dat er niet gewerkt moet worden. De aardappeloogst moest naar binnen, de bonen gerooid en gepeld. Groente inmaken voor de winter. Ieder was er druk mee. En lagen de aardappels in de schuur, dan begon het van voor af aan, uitzoeken op grote, op rotte plekken e.d. Noeste handarbeid, pure noodzaak, met de hele familie, jong en oud. Net als 100 jaar geleden in Nederland. Wij kijken er naar met nostalgische gevoelens, maar sta even stil bij de werkelijkheid, 2400km verderop ... Wij hielpen 's middags mee, hup het land op, onder een stralende zon.

Maar onze echte doelgerichte werkuren lagen in de morgen. Iedere morgen (8x) gingen we rond 9.45uur op pad, fietsend op de mountainbike. Eerst over een hobbelweg, daarna over kapotgereden asfalt. Op de heenweg de heuvel af, op de terugweg de heuvel op, 8km. Het was een gezonde fysieke inspanning. Op de foto hieronder zie je ook 'ons' eethuisje waar we de lunch gebruikten voor we de laatste etappe naar huis trapt. Pffffff ... even versterking en beetje zouten opdoen.

Maar we evalueerden ook gelijk de morgen. Wat hebben we gezien van de 2 blinde meisjes, ging het goed, wat zouden we hen nog meer kunnen leren, wat zou nog wenselijk zijn en wat te realiseren.

Ons eigenlijke werk

Julia en Wersava, 2 blinde zusjes van 10 en 7 jaar. Zigeuner kinderen, leven op een erf met nog 3 gezinnen, op een boven verdieping die alleen met een trap toegankelijk is. Een 2 kamer appartement voor 8 mensen. De oudste dochter van het gezin is 15 jaar, getrouwd en zwanger. Moeder 32 jaar wordt binnen een maand oma. Sinds een maand telt het gezin ook weer een baby, Sofia. Die eerste dag is het weer rondkijken, observeren, wat een bedoening hier. Opgeruimd was het huis niet en schoon was niemand van de kinderen. Nee, we waren niet aangekondigd, dat was wel duidelijk. En ineens hoor ik mijn naam. Om kippenvel van te krijgen, tranen in je ogen, ... mijn naam ... hoe kan dat. Ik ben er vorig jaar 3x geweest. Ik durfde het niet te geloven en toch was het echt zo. Werden we dan toch verwacht?

Intensieve uren hebben we met de meisjes en andere kinderen die er woonden doorgebracht. Het was boven verwachting wat ze in het afgelopen jaar toch geleerd hebben. Wersava wel meer dan Julia maar toch. Ze zijn ook vooral aan kracht in armen en benen toegenomen. Hoewel er nog geen spiermassa te zien is!

We begonnen altijd met zingen in het Oekraïens 'Biebljoe tsjietjaj kasjdjie djeen' Lees je Bijbel, bidt elke dag dat je groeien mag. Fijn is het als ze meezingen, het geeft iets gemeenschappelijks, het bindt samen. Daarna probeerden we de oefeningen te doen die we bedacht hadden. Julia heeft duidelijk een probleem waardoor ze niet kan lopen. Ze heeft in het verleden haar been/knie gebroken en kan daardoor niet recht staan en zit het been niet in een rechte lijn vanaf de heup tot de voet, zo kan ze haar evenwicht niet behouden. Angst speelt bij Julia een grote rol in het gaan bewegen en nieuwe dingen uitproberen. Zij zal dit niet gaan doen zonder fysieke en veel mondelinge ondersteuning. Vooral geduld is nodig en toch stil doorgaan. Ze kan nu bijna zelfstandig, alleen op mondelinge instructie de trap af. Er op lukt niet. Zij heeft een korte spanningsboog en dan is er niets meer met haar te beginnen, dan wil ze zomaar stil bij je zitten. Wersava is bewegelijk genoeg en gaat ook zelf wel op ontdekking, zij verlegt haar grenzen. Zij kon de trap al af en nu dus ook op. Dat hebben we vooral ook bij moeder en andere gezinsleden aangegeven dat zij dat moeten stimuleren. Helaas hebben de meisjes geen schoenen, dus buiten lopen ging niet makkelijk, we hadden alleen antislip sokken bij ons. Voor Julia zit lopen er nog niet in maar Wersava is wel toe aan het ontdekken wat er buiten te doen valt. Achter de kinderwagen gaat niet zo makkelijk, is een te log ding. Met een dagschema hebben we moeder proberen te helpen om discipline te handhaven voor de meisjes. Een volgend probleem is de WC. Die is buiten ca. 6 meter van de tap vandaan. De meisjes zijn niet zindelijk want kunnen niet naar de WC. Van onze gastvrouw hebben we een pot gekregen en zo hebben we ook een WC programma gemaakt met discipline en belangrijk dat de pot altijd op dezelfde plaatst staat in huis. Hopelijk wordt er getraind in het zindelijk maken van de meisjes, wat zou dat een uitkomst zijn. Want geld besteden aan pampers doen ze niet, het gaat gewoon alles in de broek of majo. Zelf hadden we geen tijd meer om aan het WC programma te beginnen.

Nadat we oefeningen en therapie gedaan hadden gingen we met alle aanwezige kinderen, naar buiten. Op een kleed deden we spelletjes en vooral veel zingen. Ja, ja de meisjes kunnen Hollandse versjes! Komisch om te horen en dat gelijk vanaf dag 2. We gaven nutridrink (vitamine) aan de meisjes en deelden snoep, koek of chips uit aan alle kinderen.

De wijkverpleging

En voor je het weet heb je gewoon je eigen wijk opgezet. Mensen komen met kinderen voor massage en een nog jonge vrouw heeft ernstige open benen. Salomia een meisje van 1 jaar en 4 maanden kan nog niet lopen, of ik wil masseren. Ik spreek af voor de volgende morgen 12.00uur bij haar thuis. Die volgende dag laten de vrouw me gelijk een litteken zien van een open ruggetje (Spina Bifida). Dat geeft wel aan in welke 'hoek' ik moet gaan zoeken waarom dit meisje nog niet kan lopen. Ja wel, ze heeft klompvoetjes, geen gevoel in voeten en benen, hoewel ze er wel kracht mee uitoefent om op haar billen vooruit te komen. Gelukkig niet ernstig maar toch. Massage voor 5x zal daar niet aan helpen. Advies geven is hierin het minste wat ik kan doen. Een leuk pienter meisje. Met zingen en bewegen ontdooit ze een beetje tot ze het ook gezellig vindt. Wat afleiden zodat ik ondertussen haar voeten en benen kan bekijken.

De open benen van de jonge vrouw zijn ernstig. Bedekt met blauw/groen ontsmettingsmiddel zit er pus en etter op en onder de huid. Na het been te hebben gewassen wordt het verzorgd met 'Alginaat' en de benen gezwachteld. Na 4x is er al duidelijk verbetering en geef ik het advies om naar de dokter te gaan voor antibiotica. Dat heeft ze ook gedaan en gekregen. De dokter vond het er goed uitzien en zwachtelen kon gestopt worden.

Eenmaal weer 'thuis' in het gastgezin wordt het woordenboek in mijn handen gestopt met de mededeling 'je moet even naar Baboeska (= oma). Het waarom krijg ik niet te horen. Dus dan ga ik maar. Daar zit ook een vrouw met een kind. De mededeling wordt gedaan 'ze is 2 jaar en kan nog niet lopen, invalide'. Invalide? Zo ziet het er niet direct uit. Ook hier probeer ik eerst maar wat te zingen voor ik aan het meisje zit. En vervolgens probeer ik verder informatie te verzamelen waarom ze nog niet kan lopen. De oorzaak werd niet genoemd of opgezocht in het woordenboek, maar ze had veel in het ziekenhuis gelegen. Zo op het eerste gezicht kan ik niets bijzonders ontdekken al zou het moeten zijn dat de voeten iets naar binnen staan, maar dat kan m.i de oorzaak niet zijn. Ik spreek af dat ik maandag bij haar thuis komt in de vertrouwde omgeving van het meisje. Zo gezegd, ook zo gedaan. Na eerst wat versjes zingen toch maar eens geprobeerd om het meisje te benaderen. Ze loopt tussen moeder en mij in en ondertussen probeer ik me los te worstelen zodat ze aan 1 hand verder loopt. En ja hoor dat gaat, geen probleem. Volgens mij is het gewoon een kwestie van oefenen om eerst aan 1 hand te lopen, daarna los. Oefenen van evenwicht op de voeten. Inmiddels is mij verteld door mijn gastvrouw dat het meisje vorig jaar erg lang ziek is geweest tgv nierproblemen. Ze is geheel verzwakt geweest en lag maar stil. Mijn conclusie is dan ook dat het meisje wat achterloopt in haar ontwikkeling door haar ziek-zijn maar ze zeker niet invalide is.

Prachtig werk toch! Maar ik voel me dan ook wel hulpeloos, want mensen 'ik weet ook niet alles'. Wat bijzonder dat de Heere toch steeds weer kracht en inzicht gaf om de dingen te doen die wel binnen mijn bereik lagen. En wat mocht ik van de spullen die ingezameld waren gebruiken.

Dan hebben we het nog niet gehad over:

- Het uitdelen van de voedselpakketten in de zigeuner gemeente. Wat mochten ze de Heere danken dat onbekende mensen eten aan hen uitdeelden.
 - Rondje paard rijden (bibber, bibber)
 - Zwemmen met kleren aan in het riviertje in het dorp
 - Bbq met gepofte aardappels
 - De spelletjes middag in het gastgezin.
 - Bolussen bakken
 - Koken voor de predikanten conferentie
 - Het genieten van gezelligheid en ontvangen van liefde
 - De snikhete auto die alleen warme lucht naar binnen blies van de motor die afkoelde
 - De eerste schooldag, 1 september, in schooluniform. En dat na 3 maanden vakantie!
 - De spraakverwarringen en verkeerd getrokken conclusies
 - Het vieren van mijn verjaardag
- En nog zoveel dingen meer.

De eerste zondag dat we er waren hadden we een gewone dienst. De tweede zondag was er de volwassen doop waarop het Heilig Avondmaal volgde. In de open lucht komen 4 a 5 gemeenten samen, op een beetje centraal liggende plaats, worden er preken gehouden en 6 mensen gedoopt door onderdompeling. Om het alles te volgen was intensief. Het is moeilijk om te beschrijven, het wordt zo snel een feitelijk verhaal terwijl je het moet plaatsen in de gehele context van de geloofsgemeenschap. Dat laat zich meer beleven dan beschrijven.

En zo ligt de werkvakantie weer achter.

De Heere mocht al het werk willen zegenen tot gezondheid van het lichaam maar bovenal het zegenen aan de ziel. In Oekraïne en Nederland is het dezelfde God. En Hij zal doen wat Hem behaagd.

Met vriendelijke groet, Nelleke Wiskerke.

